

“*DONES I JOCS, COSES QUE DESFAN LOS LLOCS ...*”

La que presentem avui és una manera de diure per indicar, entre les altres coses, que sigui les dones que els jocs, eren considerades coses a les quals no donar massa confiança.

Una comparació que en certes ocasions entenem encara, sigui a l'Alguer com en altres llocs, amb expressions, a voltes, materialment diferents o similis, però amb el significat generalment idèntic: així la manera de diure famosa en llengua italiana “*donne e motori, gioie e dolori*” (dones i motors, joies i dolors).

La manera de diure “*dones i jocs, coses que desfan los llocs...*” se refereix a una dinàmica social a bastança evident i no rara en totes les comunitats petites o grans: a

voltes per anar enrera de una dona o a la passió del jocs, se destrueixen coses, cases, famílies i patrimonis.

És clar que a l'origen de aquesta, com de altres maneres de diure similis, trobem una forta component i mentalitat masquillista que, en tots els temps, ha sovint portat els hòmens, i doncs la mateixa societat, a considerar la dona com una “cosa” de plaer, per la qual perdre el cap, però de usar i després posar de part.

A les dones no era permís, sinó en rars casos, aquell poder de decisió, no obstant que el camí dels segles nos hagi deixat exemples de tantes dones que han fet l'història amb actes de heroisme.

Era una clara forma de discrimi-

nació de la societat masquillista. Solament en aqueix últim secul, i sobretot en aquestos últims decennis, els drets de les dones han tingut un just reconeixement i una forta evolució vers la efectiva paritat, fins a veure dones que arriben a encàrrecs de gran importància.

Vito Loy